

Arrest

nr. 61 878 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 juli 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen wordt verworpen door de Raad bij arrest nr. 52 854 van 10 december 2010.

1.3. Op 5 januari 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 10 februari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten G. A. {...}

die een asielaanvraag heeft ingediend op 05.01.2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 03.11.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 14.12.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 05.01.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een brief waarin wordt vermeld dat de broer van de betrokkene aangevallen werd, dd. 12.10.2010, waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat dit document geen betrekking heeft op de situatie van de betrokkene persoonlijk; overwegende dat de betrokkene een brief van de dienst algemeen welzijn naar voren brengt waarin wordt vermeld dat de betrokkene zijn broer werd opgenomen in het ziekenhuis, dd. 28.10.2010, waarbij dient opgemerkt te worden dat deze brief is wat het is namelijk de vermelding van een opname van een bepaalde persoon; overwegende dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document reeds bij zijn vorige asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat dit document geen betrekking heeft op de situatie van de betrokkene persoonlijk; overwegende dat beide documenten faxen betreffen waarvan de bewijswaarde gering is; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure: overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen....“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis, 52 en 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en de schending van de rechten van verdediging, onder meer artikel 6 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 9bis, 52 en 62, le lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM. Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. De bestreden beslissing stelt het volgende: {...} Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan. 1. Ten eerste miskent de gemachtigde van de minister door deze argumentatie dat de stukken in verband met de broer van verzoeker effectief duiden op de ernst van de situatie voor verzoeker zelf. Diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verwonding en mishandeling van de broer van verzoeker deden dit immers in het kader van hun zoektocht naar verzoeker. Dit blijkt ook uit verzoekers' verklaringen tijdens het gehoor van 4 februari 2010 voor het Commissariaat-Generaal

voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hierin maakt verzoeker melding van het feit dat zijn broer is meegegaan naar één van de convocaties bij de FSB. Ten gevolge hiervan is diezelfde FSB dan ook bij de broer van verzoeker op zoek geweest naar verzoeker zelf. Het buitensporige geweld dat hierbij door deze gemaskerde mannen werd gehanteerd duidt op het ernstige risico dat verzoeker zelf loopt als hij wordt teruggestuurd naar Ingoesjetië. De broer van verzoeker is immers half verlamd sinds de huiszoeking die werd verricht in de zoektocht naar verzoeker. Door dit gegeven te miskennen en louter te focussen op het feit dat de voorgebrachte stukken betrekking hebben op de broer van verzoeker, schendt de gemachtigde van de minister de kwestieuze wetsartikelen en minacht hij de motiveringsplicht. 2. Ten tweede werpt de gemachtigde van de minister op dat verzoeker de bijkomende stukken reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen. Dit is echter niet het geval. Omtrent de eerste asielaanvraag werd immers op 20 oktober 2010 gepleit voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarna de zaak in beraad werd genomen. De twee stukken in kwestie dateren respectievelijk van 12 en 28 oktober 2010. De vertalingen van deze documenten werden echter pas op 7 december 2010 voor echt verklaard, moment waarop de zaak al geruime tijd in beraad was genomen. Bijgevolg konden de documenten toen dus nog niet naar voren gebracht worden. Door dit gegeven te miskennen, schendt de gemachtigde van de minister de kwestieuze wetsartikelen en minacht hij de motiveringsplicht.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 9bis en 52 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 EVRM merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van de rechten van verdediging. De exceptie van de verwerende partij ter zake is gegrond. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat zijn zussen vernamen dat de agenten van de FSB nog steeds naar hem op zoek zijn. Verzoeker legt twee faxen voor ter staving van zijn verklaring. De documenten die verzoeker heeft voorgelegd betreffen een fax met daarin een brief van het ministerie van binnenlandse zaken met de melding dat de broer van verzoeker aangevallen werd en dat de daders nog niet gekend zijn alsook een fax met daarin een brief van Algemeen Welzijn met de melding dat verzoekers broer opgenomen is in het ziekenhuis. Het eerste faxdocument dateert van 12 oktober 2010, het tweede faxdocument dateert van 28 oktober 2010.

Verzoeker betoogt in essentie dat deze stukken duidelijk wijzen op de ernst van zijn persoonlijke situatie nu degenen die verantwoordelijk zijn voor de verwonding en mishandeling van zijn broer dit immers deden in kader van hun zoektocht naar verzoeker, zoals ook blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Voorts meent verzoeker dat hij deze stukken niet eerder kon bijbrengen nu zijn eerste asielaanvraag reeds op 20 oktober 2010 gepleit werd waarna de zaak in beraad genomen werd door de Raad. De vertaling van deze documenten werd pas op 7 december 2010 voor echt verklaard.

De stukken die verzoeker heeft bijgebracht om aan te tonen dat hijzelf nog steeds gezocht wordt door de FSB hebben geen betrekking op verzoeker zelf. Uit deze stukken komt enkel naar voren dat de broer en schoonzus van verzoeker op 23 april 2010 door onbekenden in camouflagepak werden aangevallen en dat zijn broer hierdoor moest gehospitaliseerd worden. Voorts blijkt dat de identiteit van de aanvallers niet gekend is en dat het onderzoek lopende is. Het andere stuk dat verzoeker voorlegt betreft de opname van verzoekers broer van 7 oktober tot 28 oktober 2010 in een revalidatiecentrum. Daar geen van deze stukken betrekking hebben op de situatie van verzoeker zelf is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker meent dat deze stukken wel degelijk de ernst van de situatie voor hemzelf aantonen en hij verwijst naar zijn asielrelaas in kader van zijn eerste asielaanvraag, is zijn betoog niet ernstig. Immers, het gegeven dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag vermeld heeft dat zijn broer meegegaan is naar de FSB, naar aanleiding van een van de convocaties, maakt niet dat de aanval door onbekenden op verzoekers broer verband houdt met de situatie van verzoeker zelf en dat deze aanval kaderde in de zoektocht naar verzoeker. Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt immers geenszins dat *“Ten gevolge hiervan (...) diezelfde FSB dan ook bij de broer van verzoeker op zoek (is) geweest naar verzoeker zelf”* zoals verzoeker nu in zijn verzoekschrift tracht voor te houden. Het betoog van verzoeker ter zake kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker laat bovendien het motief in de bestreden beslissing dat de bijgebrachte documenten slechts faxberichten betreffen waarvan de bewijswaarde gering is, ongemoeid. De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan omdat kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Een fax is per definitie een kopie.

Verzoeker uit ten slotte kritiek op het motief dat hij deze stukken eerder had kunnen bijbrengen. Nu de vaststelling volstaat dat verzoeker er niet in slaagt het motief dat deze documenten geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke situatie en bovendien geringe bewijswaarde hebben en hij aldus geen nieuwe elementen aanbrengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan de eventuele gegrondheid van kritiek op de overige motieven die als overtollig kunnen worden beschouwd niet tot de nietig-verklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER